

CRISTI GROSARU

LA RĂSCRUCE DE VIAȚĂ

TIMIȘOARA, 2018

— Ajunge, am strigat din tot sufletul. Nu vezi că-ți pute gura a minciună?

În momentul săla paharul de Johnnie zbură fix în tabloul de o sută de mii de lire cumpărat acum patru ani din Londra, lăsând pe covorul persan câteva cioburi ascuțite, numai bune cât să-mi pătrundă laba piciorului drept. Dar acest lucru mă lăsa rece, aşa că am luat scaunul de lemn și l-am aruncat înspre tablou. În zborul lui, scaunul lovi cu spătarul vaza veche de două mii de ani cumpărată din condeciul petrecut cu Lorena în Egipt și se înfipse în fotoliul de piele.

Era ora unsprezece dimineața și eram deja la al șaselea pahar. Miroslul de cohiba umplea camera cu aroma lui. De fapt, tot apartamentul meu duhnea a birt. Mi-am făcut loc printre cutiile de pizza, mi-am luat rucsacul și-am plecat să beau o cafea.

În acele momente mă săturaseam de-a binelea. Eram cu energia la pământ. Nu mai suportam realitatea asta. Trecusem deja de patruzeci de ani și parcă era deja prea mult. În acel moment, toate experiențele vieții îmi erau cernute prin sita nepuținței. Nu făcusem nimic din ce mi-aș fi dorit să fac vreodată cu adevărat.

Credeam că succesul în viață este să ai bani. Sărăcia în care îmi petrecusem copilăria făcuse din mine un zgârcit notoriu. În sufletul meu îmi doream să locuiesc într-un oraș liniștit, să am o familie normală și poate, cine știe, o herghelie, caii fiind animalele mele preferate. Iubeam acele patrupede pentru modul lor de a-și arăta afecțiunea.

Respect pentru oameni și cărti

Dar, în primul rând, voi am să știu cine dracului m-a adus pe lumea asta, să-i privesc în ochi și să-i întreb de ce naiba m-au abandonat.

De la accident nici măcar lacrimile căzute pe asfalt nu-și mai urmău firescul. Insuficiența în care mă scăldam își reflecta realitatea în tot ceea ce era pictat pe tabloul pe care-l proiectam. Îmi trăiam plumburiul vâscos al alegerilor trecute, făcând din suflet locul unde gândurile și sculptau cu lama rece și ascuțită goliciunea anxietății.

Cu capul plecat mai tot timpul, arătam ca un boschetar. Din marele magician finanțist, devenisem o palidă umbră. Deși aveam un trup atletic, acesta părea acum strâns ca-ntr-o menghină. Cu fața pietrificată, orice zâmbet, orice grimasă îmi deveniseră tacere. Pierdusem din gravitatea și timbrul cu care odată îmi câștigasem dreptul de a începe orice concurs de karaoke.

Îmbrăcat în mantia rece și groasă a dramei prin care treceam, traversam în acea zi de mai parcul din centrul orașului, locul unde odinioară împărțeam aceleași alei cu Lorena, cea care mi-a pus un demon în locul inimii.

Copacii înfloriți degajau un miros de primăvară, lăsând parcul să se scufunde într-un ocean de prospețime. Chiar dacă ploua încet, eram îmbrăcat destul de lejer. Purtam o cămașă albastră de bumbac și o pereche de pantaloni negri de lână, strânsi cu o curea galbenă de piele. În picioare aveam o pereche de mocasini gri care scoteau în evidență ciorapii verzi, iar pe spate rucsacul maroniu din piele

întoarsă. Aveam capul acoperit cu o șapcă de culoare albă ce-mi ascundea părul negru netuns de două luni de zile. Barba deasă și neîngrijită trăda dezordinea sufletească ce-o duceam cu mine peste tot.

Aleea pe care mergeam ducea la cafeneaua unde obișnuiam să-mi domolesc uneori gândurile. Fiind un pic șchiop din naștere, înaintam cu greu prin ploaia măruntă și rece, ud până la piele, cocoșat de răcoarea ce se lăsase peste oraș. Piciorul îmi dădea de furcă din nou.

Simteam că cineva se joacă cu un cuțit prin talpa mea, dinspre degetul mic înspre călcâi. Sâangele îmi clocotea în cap de nervi și de durere, înjuram piciorul, înjuram ploaia, înjuram totul, pană și viața. Am luat un calmant, pe care-l aveam tot timpul la îndemână, timp în care am grăbit un pic pasul, călcând mai mult cu piciorul stâng, dreptul folosindu-l cu călcătura doar înspre vârf.

Am ajuns în sfârșit în fața localului. Cele cinci trepte de marmură parcă erau o continuare a aleii umede ce șerpua printre castani. Mă țineam de balustrada umedă și ea, reușind cu greu să urc primele două trepte. Pe următoarea m-a pus dracu' să o sar. În săritură, vârful mocasinului stâng s-a agățat de a treia treaptă, astfel, în clipa imediat următoare călcam cu toată suprafața tălpii deja lovite.

— Auu!!! am urlat cât m-a ținut gura.

Glezna-mi cedase sub cele optzeci și șapte de kilograme, accidentându-mă serios. O umflătură aproape instantanee și vineție răsări pe glezna mea.

M-am târât cu greu înăuntru, înjurând toți sănii ce-mi treceau atunci prin minte. Ca de obicei, m-am aşezat la masa din colț și am pus telefonul pe masă.

— E rezervat acolo, se auzi deodată vocea ospătarului.

— Băga-mi-aș, nu poți schimba masa? Mai sunt atâtea libere...

— Nu pot, cei care au rezervat-o au preferat-o chiar pe aceasta.

— Of, bine! M-am ridicat cu greu și m-am mutat la o masă în apropierea barului de căramidă.

În timp ce-mi comandam cafeaua cu lapte, am început să citesc mesajul de la Selena, o mulătră cu sânii superbi ce-mi acompania uneori nopțile, pe care am cunoscut-o înainte cu vreo două luni în barul de noapte ce începusem să-l frecventez.

„Iubitule mi-e rușine cu ce-am făcut azi noapte, nu mai pot și nici nu mai vreau... și plus de asta, de fiecare dată când ieși pe ușă parcă-mi iau doza de suferință.”

Citeam mesajul și mă întrebam ce are femeia asta, oare nu ea a cumpărat drogurile? și despre ce doză de suferință vorbește? Singura doză despre care știam era cea de coca.

Devenisem dependent de alcool, iar din când în când, mai făceam sex cu Selena, care în loc să-mi fie refugiu, își prelungea în mine frustrările personale. Simteam că duc pe umeri câte un sac de ciment. Eram de-a dreptul copleșit. Eram obosit de atâta suferință, de atâta singurătate. Prietenii de

odinoară erau fiecare în locul unde i-a dus viața, relația cu ei fiind sporadică și fără prea multă însemnatate. Oamenii mă părăsiseră rând pe rând, fără prea multe explicații. Pe bună dreptate, de altfel, cine ar vrea să stea cu un depresiv?

Cafeneaua unde evadam avea un aer boem, cu iz interbelic. Scaunele erau din fier forjat, vopsite în negru, șezutul și spătarul erau dintr-un burete căptușit cu catifea verde. Masa maronie din lemn de brad, proaspăt lăcuită, emana un miros de vopsea amestecat cu cafea prăjită.

— Arşş, dobitocule, ai vărsat cafeaua pe mine!

— Îmi cer scuze domnule George. Îmi pare rău, n-am vrut, s-a scuzat ospătarul.

— Ești un bou, asta ești! Dacă eram șeful tău te dădeam afară pe loc. Vin de atâta timp aici și nu ești în stare să-mi aduci o amărâtă de cafea?

— Mi-am cerut scuze, ce dracului vreți să fac mai mult!? Am greșit! Asta e! mi-a replicat acesta pe un ton ușor agresiv.

— Dispari, să nu te mai văd! i-am spus răstindu-mă la el.

— Ia mai lasă-mă tu naibii în pace! De la o vreme ai devenit un nesuferit. Nimici de aici nu te mai place. La cum te porți, nici nu mă mir că-ți bei cafeaua singur, arogantul naibii! mi-a răspuns vizibil iritat de felul în care-l tratasem.

Mă gândeam că numai de morala amărâtului ăstuia nu aveam eu nevoie acum. Pe lângă faptul că purtam cămașa albastră destul de șifonată, acum pantalonii arătau de parcă aş fi făcut pe mine.

Trebuia să mă calmez cumva, astfel că am început să recitesc mesajele de la Selena. Aproape în toate mi se plângea sau îmi ceea ceva. Deși știam că era o proiecție a ceea ce eram eu pe dinăuntru, făceam un sex al naibii de grozav. Și îmi plăcea că, din când în când, îmi mai gătea câte o friptură de viață, dintre mâncăruri aceasta fiind preferata mea. Însă nu însemna nimic pentru mine și, pe deasupra, începuse să vrea să mă controleze, să vadă unde, ce și cu cine sunt. Nu înțelegea că ceea ce căutam eu, era nenorocita aia de fericire.

— Vreau să fiu liber, atâtă vreau, puteți respecta asta? m-am trezit la un moment dat vorbind singur.

Am aruncat telefonul pe masă și am început să privesc în jur. La bar, ospătarul cu pricina, vorbea calm cu colegul lui:

„*Cum naiba să fii atât de calm când cineva te-a făcut cu ou și cu oțet cu doar câteva minute în urmă?*”

Un rock agresiv, încâlcit, se auzea venind din spate boxele vechi aşezate strâmb, în ton cu perejii verzi și scorojiți. Tablouri de toate felurile atârnau într-o geometrie imperfectă, unele în culori, altele în alb negru, imitând cu nesimțire câte un original. Un Lautrec ce deslușea o invitație la cabaret, un Picasso cu a lui Jacqueline și un Spitzer ce atârna deasupra mea, mi-au atras atenția. Nu prin imaginea lor, ci prin mesajul pe care-l împrăștiau cui era pregătit să-l primească. Cabaretul lui Lautrec mă ducea cu gândul la desfrâul în care-mi petrecusem

ultimele luni, pe când iubirea suprarealistă din tabloul lui Picasso mă ducea cu gândul la Lorena.

Dar ce mi-a atras atenția în mod special a fost imaginea celor doi bătrânei din tabloul lui Spitzer. Erau atât de prezenți, atât de vii. Bătrâna cu părul alb, acoperit de o pălărie neagră prinsă la gât cu o panglică de culoare vișinie, purta o bluză ce te ducea cu gândul la începuturile toamnei. Stătea, privindu-l melancolic pe bătrânelul ei îmbrăcat într-un pulover negru de lână, în timp ce acesta îi ctea parcă povestile venite dintr-un altundeva. Era o imagine ce dezvăluia legământul de a fi împreună la bine și la greu pentru totdeauna. O imagine a continuității, a asumării deciziilor. O imagine în care, prin ceea ce reprezentam nu aveam loc.

Cum nu mă simteam bine deloc m-am hotărât să nu zăbovesc prea mult pe acolo să că m-am grăbit să plătesc cafeaua lăsând pentru prima oară bacăș, bineînțeles acesta fiind modul meu de a-mi cere scuze față de ospătar. Însă ridicându-mă, cuvintele acestuia au început să-mi răscolească creierul: „*Îți bei cafeaua singur*”

Am ieșit pe ușă aruncând încă o privire spre tabloul cu cei doi bătrânei. Parcă mă priveau dorind să mă întrebe și ei de ce-mi beau cafeaua singur.

Brusc un fior rece mi-a săgetat șira spinării. De data asta am strigat, răspunzându-le:

— Pentru că n-am cu cine, Lorena e moartă, de aia!

— M-am săturat de-atâta perfecțiune, vreau să trăiesc! urlă Lorena la mine, în timp ce ploaia ne grăbea înspre aglomeratul pod ce traversa râul. M-am săturat de banii tăi, de tot ceea ce ai, sau cum spui tu, *avem*. M-ai ignorat în ultimii ani doar pentru a strânge averi. M-am săturat de tine și de tot ceea ce reprezintă, a continuat pe același ton răstit.

Nu era ceva nou ce-mi spunea, dar era pentru prima dată când a izbucnit în halul ăsta. Mă uitam la chipul ei măsliniu și, parcă, ochii negri îi deveniseră două săgeți cu care încerca să-mi taie orice replică.

— Și pentru cine naiba am construit tot ce avem, pentru mine? confuz, am încercat să mă apăr. Cum poți vorbi asemenea prostii? Tot ce-am făcut am făcut pentru noi, pentru familia noastră, pentru copiii pe care ni-i dorim, i-am spus.

— Au trecut șapte ani în care ai spus că nu e timpul pentru copii. Șapte ani, înțelegi? Nu știi cum naiba am așteptat atâtă, am fost oarbă, dar oricum nu mai contează acum, a continuat Lorena.

— Dar...!

— Niciun dar, mi-a tăiat-o imediat. Ideea e că ne putem arunca în iluzii și ne putem amândoî împroșca cu rahat, dar trăim o realitate care-mi spune că nu te mai iubesc!

Nu-mi venea să cred ce aud. Am rămas mut de uimire. Cred că a fost pentru prima dată când nu mai aveam cuvinte în fața cuiva. Chiar dacă era nevastă mea.

O cruntă trăire, la care nici măcar nu mă gândisem până atunci, mi-a cuprins trupul de sus până jos. Fiecare picur de ploaie îmi devenise gând. Simțeam cum stropii reci îmi curgeau pe față, iar eu încercam să ies din confuzia în care mă aruncase Lorena.

Mergeam alături de ea, privind în gol. Șocul era prea puternic ca să mai pot vorbi. După cinci minute de tăcere, în timp ce traversam podul spre cafeneaua unde mergeam să vorbim, am reușit să scot câteva cuvinte:

— Hai să ne oprim un pic, simt că mă sufoc!

Era prea mult. Abia respiram. De gândit nici nu mai era vorbă. Celulele începeau să fiarbă în mine, transformând acea confuzie, mai întâi în teamă, iar mai apoi în furie. Încercam din răsputeri să-mi controlez comportamentul. Devenisem din ce în ce mai agitat și simțeam cum adrenalina și cortizolul punea stăpânire pe mine. Îmi pierdeam efectiv mintile. Șocul îmi ocupase sufletul, transformându-l într-un fum galben și încăios.

Mi-am dat rucsacul jos și, privind spre râu, am scos pistolul care mă însoțea aproape peste tot. O privi pe Lorena în ochi și, punându-i arma la tâmplă, am urlat la ea ca un nebun:

— Pe mine nu mă părăsește nimeni, auzi? Ni-meni! Rămâi cu mine, sau mori!

Însă, acele momente construiau eternitatea. O eternitate în care clipa devinea destin, iar destinul avea să aleagă altceva. Pentru că nu a fost nevoie decât de o clipă de neatenție din partea unui șofer.

Acesta scăpase telefonul pe jos și, aplecându-se după el, a pierdut controlul volanului. Bolidul negru ce gonea cu viteză, a derapat pe șoseaua udă și alunecoasă, lovind-o pe Lorena din plin. Fusese prinsă între mașină și unul dintre stâlpii de susținere ai podului. N-a avut nicio șansă. Murise pe loc.

În acele momente, privind împietrit la scena ruptă parcă din Iad, simteam cum disperarea își prelungea în mine sinistrele tentacule. Nebunia mă cuprinsese în totalitate.

A fost pentru prima dată când, urlând cu toată ființa, l-am invocat pe Dumnezeu:

— Dacă existi, pentru asta va trebui să-mi ceri iertare!

Ochii ieșiți din orbite, gura precum o pâlnie ce înghițea prin sorgul ei suferința, fața spumegând a ură, cămașa albastră plină de sângele Lorenei și pistolul îndreptat în sus, dezvăluiau trista imagine de pe pod.

În acele clipe secundele se dilatau una câte una, așteptând fiecare următoarea mea mișcare. Dar timpul ce se scurgea nu era decât un martor tăcut al acelui trup nemîșcat. Eternitatea se condensase atunci într-o clipă de durere. Asistam, inert ca un bezmetic, răpus fiind de intensitatea suferinței macabrulei moment, la o realitate din care lipseam cu desăvârșire. Eram absent de acolo pentru că mintea mea refuza să credă nenorocirea. Din când în când zâmbeam ironic, uitându-mă din înspre cer.

Am stat așa până ce ploaia rece s-a oprit, trezindu-mă din inertie. Mă dorea gâțul, mă dureau

genunchii, mă dorea tot. Lumea se îmbulzea alergând pe lângă mine ca niște nebuni evadați dintr-un ospiciu. Refuzam acest scenariu, furișându-mă din când în când în starea de nebunie. Dar sirenele zgomotoase mă trezeau să-mi arate că alta era realitatea, că ceea ce simteam era adevărat și nu mai puteam da timpul înapoi.

În acele momente mă nășteam a doua oară, doar că devenisem un copil al infernului. Eram nou într-o realitate crudă. Eram pictorul acelui tablou. Iar pensula era sufletul meu. Eram un criminal care nu-și terminase opera.

Când totul s-a sfârșit, singurul gest pe care l-am putut face a fost să privesc spre salvarea ce se îndepărta. Cu Lorena, moartă. A fost momentul în care, dansând parcă pe culmile disperării, gustam pentru prima dată din inutilitatea vieții....

A urmat o înșiruire de zile umbroase. Vizita la spital, apoi biserică, apoi înmormântarea. Eram înconjurat de oameni străini mie. Oameni care nu m-au iubit niciodată, oameni care, pot spune, m-au disprețuit tot timpul. Familia Lorenei mă privea acuzator, ca pe un criminal, aducându-mi aminte ori de câte ori aveau ocazia de nimicnicia sufletului meu. Apoi, colegii mei își etalau complezența fără nici o urmă de compasiune față de mine.

A patra zi după accident eram stană de piatră în fața mormântului, uitându-mă la marea de flori ce-l acoperea. Priveam grotescul suferinței zugrăvit în realitate. Cruci solemnne, cavouri din marmură neagră, unele scrise cu litere de aur, alei